

ELSŐ FEJEZET

Mi történik az úgynevezett normális emberekkel, amikor hirtelen szembetalálják magukat egy üvöltő örülttel, aki értelmetlen önkívületében lerohanja őket? Mikor megpillantanak valakit a földön elterülve vagy egy templom lépcsőjére szegezve a görcstől? A találkozás után mozdulatlaná merevednek, arcukon zavart, rémült vagy kábult kifejezéssel. Megváltozott az ábrázatuk, és mintha erős vakuval fényképezték volna őket, fejüket leszegik, magukban motyognak, s egy pillanatra úgy tűnik, az ő elméjük is megbomlott. Mit láttak a villanás fényénél, milyen tájat, milyen tükröt, milyen fenntarthatatlan igazságot, melyet utána azonnal elfelejtenek, de amelynek képe örökre ott marad szívük egy sötét zugában, életük lángokban álló könyvtárában? (Medèn)

A férfi a könyvekkel a hóna alatt kilépett a házból, és a világ nem volt meg.

Mikor jobban megnézte, látta, hogy mégiscsak megvan, de elrejtí a sűrű köd, talán hogy óvja valamiféle veszélytől. A világ olyan volt, mint máskor, a férfi megpillantotta néhány részletét a lábánál: egy hasadékot a járdán, egy virággy darabkáját, valamint egy falevelet, mely

a költők szerint halott, a botanikusok szerint tenyeresen karéjos, az utcaseprők szerint lehullott. Majd feltűnt egy fa törzse, egy kerék nélküli bicikli csontváza és egy sárga fény az utca túloldalán.

Arrafelé vette az útját.

Beszívott egy adagot a párás reggeli szellőből, s egyúttal egy kis nitrogént, oxigént, argont, xenont és radont, vízgőzt, szénmonoxidot, nitrogéndioxidot, tetraetilólmot, benzint, karbonát- és szilikátrészecskéket, néhány gombaspórát, egy légiflottányi baktériumot, egy anonim szörszálat, egy galamb testfelszíni parazitáját, némi széllel terjedő virágport és egy homokszemet, amelyet Tevfikijéből, Északnyugat-Törökországból hozott az éjeli sirokkó.

Egyszóval belelegezte a város levegőjét.

Kevés zajt hallani ebben az órában. Egy berekedt madár, egy vidámságot tettető hang a tévéből, távoli motor-sóhajok.

A férfi a könyvekkel a hóna alatt óvatosan átkelt az úton, érezte, hogy viszketni kezd a feje a szemerkélő esőtől, majd elérte a sárga fényt, mely üstökösként ragyogott egy ereszen. Itt menedékre lelt néhány sorstársával egyetemben.

Egy öregember, egyik kezében táská, a másikban miniesernyő: ezt már egy hónapja nem lehetett kinyitni, de ő ragaszkodott hozzá. Egy rókaprémés nő ketreces macskával. Egy finom úr merev bőrönddel, amely nem csukódott rendesen. Egy filippínó, aki valójában thaiföldi

volt. És végül egy tinédzser pár: a fiú haja szerteszét meredt, a lányé a vállára omlott, hátukon iskolatáska, tömve, mint egy jóllakott piton gyomra.

Minden nyugodtnak tűnt, és a férfi a könyvekkel a hóna alatt, név szerint Ulisse, elrendezte a könyveket egy bevásárlószatyorban, hogy ne ázzanak el, majd leült. De az ősz démonai küszöbön álló fordulatot jeleztek. Először mennydörgés hangzott fel, majd egy villanásra feltűnt az apokalipszis ege, végül óceáni vízáradat érkezett, mely mindenkit meggyőzött arról, hogy szorosan az eresz alá húzódjon. Az utca végéről halk üvöltés jelezte, hogy egy enyhén lejtő kanyarban mindjárt feltűnik a sárkányhernyó. Közeledett, átfúrva a ködfalat sárga tekintetével, szörnyű fejét a zsákmány irányába himbálva. Hossza meghaladta a tíz métert is, színe vérvörös volt, sebesen nyargalt hat bordázott lábán a parkoló autók sorai között. Mikor odaért az ereszhez, hunyorogva villogni kezdett halványsárga jobb szeme: trágár sóvárgással kacsingatott. Ezután csikorgó fogakkal megállt a menekülni képtelen, rémülettől dermedt emberszabásúak előtt.

Szélesre tátotta nem egy, de három pofáját. Kettővel benyelte az áldozatokat, a harmadikkal kiköpött egyet, melyet nyilvánvalóan már megrágott és megemésztett. Hirtelen elzárta torkát, és jóllakott sóhajjal útjára indult.

Egy szőke kislány futásnak eredt mögötte, copfjai a levegőben, táskája a vállán. Kiabálva követte, fiatal korához képest hihetetlen bátorsággal. Bizonyára látta, ahogy egyik szülője vagy talán iskolatársa eltűnik a szörny szá-

jában, s ezért félelem nélkül odavetette magát a sárkány oldalához, és több ütést mért rá.

A szörny megállt, kitátotta elülső száját, és elnyelte a vakmerőt.

– Köszönöm – mondta a copfos kislány.

– Nincs mit – felelte a buszvezető.

A sárkányhernyóban a férfi a könyvekkel a hóna alatt megállt az ablak közelében. Itt szeretett utazni a legjobban. Nem mert ránézni az ülő utasokra, mert rettegett, hogy egy fiatal – kellőképpen vénnek ítélve őt – átadja a helyét. Pedig nem volt vén, de a haja már kissé őszült, meg is ritkult, és előbb vagy utóbb, tudta, sor kerül arra, hogy elszenvedje egy „kérem, foglaljon helyet” udvarias megáláztatását (talán a hölgy lesz az a ketreces macskával) valószínűleg anélkül, hogy lenne bátorsága azt felelni: „Bocsásson meg, de honnan veszi, hogy idősebb vagyok magánál?”

A pontosság kedvéért: a nem vén férfi félúton járhatott harminc és negyven között; a hóna alatt nem könyveket, hanem kéziratokat, sőt gépiratokat vitt, ahogy ő nevezte őket, mivel kézzel írni immár dinoszauruszoknak való foglalatosság; és szinte minden reggel ezzel a busszal ment. A férfit Ulissének hívták, a barátai Lellónak, a buszt Tizenhármának, és feltehetően nem voltak barátai, legfeljebb törzsutasai. A még nagyobb pontosság kedvéért: a macskás hölgy ténylegesen két évvel volt idősebb Ulissénél; a gépiratok írójelöltektől származtak, mivel

Ulisse lektorként dolgozott egy Forge nevű kis kiadónál; a macskát Paradisnak hívták, és egy tetőtől talpig vörös cirmos volt.

– És ki nem szarja le? – mondta a copfos kislány.

Mindezzel feltehetően nem a fenti pontosításokra, hanem egy hírre vagy figyelmeztetésre vagy szemrehányásra utalva, melyet éppen most kapott mobiltelefonon egy vonalban lévő szülőtől.

– A fiatalok, a fiatalok – jegyezte meg a férfi kezében a miniesernyővel, melyet nem lehetett kinyitni, és tekintetével Ulisse helyeslését kereste. De nem talált semmit.

– Mindenki a fiatalokról beszél, de a kurva életbe, ki szól *hozzánk*? – kiáltotta egy hangocska a busz valamelyik sarkában.

– Nagyon is sokat beszéltek – felelte egy másik hangocska.

Ulisse úgy gondolta, hogy veszélyes lenne megfordulni és az önműködő civakodást figyelni, de egy kellemetlen érintést érzett a nyakán, így kénytelen volt megtenni. Elképedve vette észre, hogy mögötte vagy legalábbis a szomszédos egy méterben nem tartózkodik senki. Mégis, valami ott himbálózott pontosan az orra előtt, a halántékát súrolva. Egy mozdulattal megpróbálta elhessegetni a rovart vagy tollpíhét vagy akármit. És csodálkozva jött rá, hogy a jobb szeménél egy mikroszkopikus sportcipő lengedezik, mely egy miniatürizált lábacskához tartozik, az pedig egy icipici fiatalemberhez, aki a vállán ücsörög. S ezalatt a zsebéből egy szemüveges öregúr fejecskéje

bukkant elő, aki egy fogpiszkálónál nem nagyobb esernyőt nyújtva a magasba imigyen tiltakozott:

– Ti, fiatalok, nagyon is sokat beszéltek, de azt sem tudjátok, miről!

A mikrofiatalember vállat vont Ulisse vállán, és egy hörcsög erejével elbőfögte magát. Majd áthajolt a kulcsonton, megmutatva zselé áztatta gombostűfejét, és igen tiszteletlen mozdulatot tett a miniúr felé a zsebben. Így Ulisse észrevette, hogy a civakodó hangok, fogalmazunk úgy, az ő két lakójához vagy élősködőjéhez vagy szimbiontájához tartoztak. Megfordult, hogy lássa, észrevett-e valaki a buszon valamit. Majd megragadta a mikrofiatalembert, és igyekezett zsebre vágni.

– Lassan a testtel, bazmeg! – protestált a fiatalember.

– Tartsa távol tőlem, ne közelítse! – mondta a nagyjából nyolcvanéves és nyolccentis öregecske. – Már az is sértő, hogy a műveink érintkeznek a maga táskájában.

– Műveik? – kérdezte szinte akaratlanul fennhangon Ulisse.

– Ne tettesse magát hülyének – felelte az öreg, és megkapaszkodott egy gombban. – Virgilio Colantuono professzor vagyok, a legvastagabb gépirat szerzője, az elegáns égszínkéék dossziéban.

– Hogyne, ötszáznegyven oldal, reggel óta nyom – tette hozzá a mikrofiatalember. – Az enyém viszont az, amelyiknek a borítóját számítógéppel csinálták, Paolo Petrotto: *Perial Killer*, a tripla X krimi, ami nem hagy majd aludni!

Ulisse leült, minden szokása ellenére, és ellenőrizte a gépiratcsomagot. Valóban, az első egy figyelemre méltó égszínkéék irattartó volt, mely a Virgilio Colantuono: *Emlékek a katedráról* címet viselte, alcím: *Egy feddhetetlen ember naplója*. És alatta, vérszomjas rajzzal illusztrálva, mely lehetett akár nyúzott koponya, akár egy silányabb hurka, ott lapult a *Perial Killer XXX* füzete.

– Tehát akkor ti... – dadogta Ulisse.

– Ne tegyen úgy, mintha nem ismerne! A maga kiadója esküdözik ég-re föld-re: „Mindent elolvastunk, mindenkinek válaszolunk!” – mondta Petrotto. – Akkor most elolvastott, vagy sem?

– Nem, előbb engem kell elolvasni – a professzor az esernyőt, más néven paraplét lengette.

Ulisse megtántorodott egy hirtelen fékezéstől és az összezavarodottságtól.

– Igen, olvastam magukat éjjel... – hebegte. – Vagy legalábbis elkezdtem magukat olvasni, de nem értem...

– Nem érti? – süvítette a fiatal krimiszerző, és alászállt az ingujjra. – Hát mit kell itt érteni? Az enyém minden napos történet. Egy sorozatgyilkos megöl tizenkét embert: heroint lő be nekik, aztán egy lombfűrésszel lassan feldarabolja, illetve megerőszkolja őket, feketére és fehérre festi a testeket, és nyomot hagy a közelben, egy titkosított mondatot. Eastman nyomozó felfedezi, hogy a mondatok az aheti futballbajnokság eredményeihez kapcsolódnak, és...

– Rémdrámába illő, elcsépelt történet – vágott közbe Virgilio professzor. – Az enyém ellenben mély értelmű,

mégis könnyed önéletrajz, ötven év oktatói munkáját mutatja be egy déli faluban, melyről mindenki megfélelkezett, még a maffia is. Részletesen felidézem minden egyes nap eseményeit, anekdotáit, az osztályzatokat, az észrevételeket...

Nem fejezte be a mondatot. Egy bélelt borítékban lapuló gépiratból kilépett egy nyolc és fél centiméter magas hölgy, és betapasztotta a professzor száját egy bélyeggel.

– Egy olyan kiadónak, mint az öné, ügyelnie kellene a minőségre – szólalt meg, korholóan emelve ujjacskáját Ulissére. – És nem divatos krimikre vagy túlkoros naplókra bíznia magát. Én olyan könyvet írtam, amely az irodalom lehangosabbjaira hivatkozik, elég megnéznie a mottókat, egy jó tucát van belőlük... Olvasta a *Púder nélkült?*

– Mindent elolvasok – felelte Ulisse vékony hangon –, mindenkinek válaszolok.

– Jobban is teszi – szólt egy mini Tarzan, akinek szélessége felülmúlta magasságát, és merészen rátelepedett a macskaketrecre. – Az enyém a *Rambaud*, kulturál-kulturista költemény. Elég az erőtlen költőkből! Hosszú évekig edzettem a konditeremben, hogy megírjam ezt a könyvet....

– Én küldtem önnek a *Részeg Moirák* költeményeket – mondta valaki Ulisse hátára kapaszkodva. – Már vagy tíz díjat nyertek, és nagyon tetszettek a...

– Egyszerre egy – mondta Ulisse, és a nadrágjához nyúlt, melyet valaki éppen kigombolt.

– Nem tudom, mennyi idős maga, és mennyi élet-tapasztalata van – suttogta egy kerekded tündérke Barbie-szőke sörénnyel, Ulisse egy rendkívül érzékeny pontján függeszkedve –, de biztosíthatom, hogy az *Orális napló* minden szava igaz. Több mint háromszáz különböző férfi leszopása, köztük számos VIP-é, és mindegyikük-höz egy laza oldalacska, amely ismerteti a technikákat, reakciókat, váratlan eseményeket és anekdotákat. És a rajzokat látta? A lányom csinálta őket.

– Azt hittem, ez egy komoly kiadó! – kiáltott fel egy deciméternyi ezredes. – És én még elküldtem maguknak a *Nincs helyet*, a könyvet, amely felfedi, miért kell a Nyugatnak elpusztítania a kínaiakat 2010-ig.

– Érdekli egy ember története, aki egy reggel arra ébred, hogy szörnyű féreggé változott? – kérdezte egy vékonyhang a táska mélyéről.

– Kafka úr, legalább maga ne viccelődjön – sóhajtott Ulisse.

– És nehogy azok közé a gépiratok közé tegye az én könyvemet!

– Mikor egy edző lemond a csatársorról, a futball lényegéről mond le – mondta ki az ítéletet egy rekedt hang a sportújság lapjai közül.

– Virítsd a lóvét, szépségem, százhusz euró – szólt a gázszámla.

– Még egy menet, és dobsz, mi? Te disznó... Mind egyformák vagytok, ti, utasok... – Ez a buszbérlet volt, aki Garbo hangján beszélt.

Ulisse felkelt, forgott vele a világ, mindenfelől hangok bombázták, befogta a fülét, megtántorodott.

– Leülne esetleg, uram? – kérdezte a valós méretű copfos lány.

– Maga szerint öregnek látszom?

– A fenébe is – felelte, és kipukkasztott egy rágóbuborékot –, ha maga nem öreg...

– Neeeeee! – kiáltotta Ulisse, és az ajtó felé rohant, elsodorva az öregembert és a miniesernyőt, amely a sokktól kinyílt, és feldöntötte a ketrecet, mire a macska a sokktól bepisilt, s ezzel filippínó szitokáradatot váltott ki a thaiföldiből, illetve elérte, hogy kinyíljon a merev bőrönd is, és zokniáradatot okádjon ki magából, valamint meglepő módon egy készlet műanyag pénisz. Mindeközben a szegény kiadói lektor szó szerint igyekezett lerázni apró üldözőit, akik közül kettő a hajába kapaszkodott, a professzor visszabújta a zsebébe, a szopológusnő pedig folytatta felfedezőútját. Egészen addig, míg végül Ulisse meglátta, hogy nyílik a busz ajtaja, kivetette magát rajta, és...

Felébredt.